

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **J. W.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 12 marca 2020 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 24 września 2019 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w N.

z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt II Ko (...)

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć wnioskodawcę kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik wnioskodawcy J. W. w oparciu o art. 8 ust. 2a i 2b ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (tj. Dz. U. z 2018, poz. 2099), złożył wnioski o zadośćuczynienie w kwotach po 200.000 zł za krzywdy doznane na skutek represjonowania wnioskodawcy - polegające na pozbawieniu go wolności w związku z podejmowaniem działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego - przez radzieckie organy ścigania, poprzez:

1. umieszczenie w obozie przejściowym w M. w lipcu 1944 r.;
2. pozbawienie wolności we wrześniu 1944 r. w miejscowości T.;
3. pozbawienie wolności w okresie od marca 1945 r. do maja 1945 r. w areszcie NKWD w W..

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2019 r. Sąd Okręgowy w N. w sprawie o sygn. akt II Ko (...), na mocy art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy J. W. kwotę 28.000 zł za pozbawienie wolności we wrześniu 1944 r. w miejscowości T. oraz kwotę 80.000 zł za pozbawienie wolności w okresie od 8 marca 1945 r. do 18 kwietnia 1945 r. w areszcie NKWD w W.– z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia; oddalił dalej idący wniosek pełnomocnika (tak w zakresie dochodzonych roszczeń jak i samego zadośćuczynienia za pobyt wnioskodawcy w obozie przejściowym w M.), a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy zaskarżając wyrok w części oddalającej wniosek i wskazując zarzuty:

„I. W zakresie wniosku o zadośćuczynienie poprzez umieszczenie wnioskodawcy w obozie przejściowym w M. (...)

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż zgromadzony materiał dowodowy oraz ustalony stan faktyczny nie daje podstaw do uznania, iż J. W. będąc żołnierzem AK został pozbawiony wolności i umieszczony w przejściowym obozie w M. przez NKWD nie spełnia warunków do zasądzenia należnego zadośćuczynienia z art. 8 ust. 2a o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 2018, poz. 2099) - zwana dalej: „ustawa lutowa”, podczas gdy wnioskodawca poprzez przebywanie w obozie w M. był represjonowany przez radzieckie organy, a stosowane wobec niego represje przez NKWD, wiązały się z podjętą przez wnioskodawcę działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, skutkiem czego został on pozbawiony wolności w obozie przejściowym w M. ;

2) obrazę przepisu prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasad swobodnej i wszechstronnej oceny dowodów w analizie zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności naruszenia zasad logicznego wnioskowania i zasad wynikających z doświadczenia życiowego, poprzez błędną ocenę zeznań wnioskodawcy poprzez przyjęcie, iż wprost z nich wynika, że represje stosowane przez NKWD w lipcu 1944 r., a w konsekwencji przebywanie wnioskodawcy w obozie w M. nie miały charakteru represji karnosądowych, podczas gdy, z zeznań wnioskodawcy wynika, że brał udział w wyzwoleniu W. spod okupacji Niemców, oddział III Brygady Partyzanckiej (...) AK, w którym wnioskodawca służył został okrążony przez NKWD, rozbrojony przez organ sowiecki, a następnie wnioskodawca umieszczony w obozie w M.;

II. W zakresie wniosku o zadośćuczynienie poprzez pozbawienie wolności wnioskodawcy we wrześniu 1944 r., w miejscowości T. (...)

1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 2a w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy lutowej — w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie skutkujące uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą odpowiednią zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez J. W. na skutek represjonowania go przez radzieckie organy ścigania, pozbawienie go wolności we wrześniu 1944 roku w miejscowości T., w związku z podejmowaniem przez niego działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego jest kwota 28.000,00 zł (dwadzieścia osiem tysięcy złotych 00/100);

2) obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię i zasądzenie niewspółmiernie niskiej - w stosunku do rozmiaru krzywdy doznanej przez J. W. - kwoty zadośćuczynienia, podczas gdy całokształt okoliczności sprawy, tj. przyczyny zatrzymania, okoliczności pozbawienia go wolności, okres izolacji, warunki przebywania w areszcie NKWD w T., gdzie doznał szeregu cierpień psychicznych i fizycznych — przemawiają za zasądzeniem dalszej kwoty zadośćuczynienia.

III. W zakresie wniosku o zadośćuczynienie poprzez pozbawienie wolności wnioskodawcy od marca 1945 r. do maja 1945 r. w areszcie NKWD w W.(...)

1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 2a w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy lutowej - w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie skutkujące uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą odpowiednią zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez J. W. na skutek represjonowania go przez radzieckie organy ścigania, pozbawienie go wolności od marca 1945 roku do maja 1945 roku w W., w związku z podejmowaniem przez niego działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego jest kwota 80.000,00 zł (osiemdziesiąt tysięcy złotych 00/100);

2) obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię i zasądzenie niewspółmiernie niskiej - w stosunku do rozmiaru krzywdy doznanej przez J. W. - kwoty zadośćuczynienia, podczas gdy całokształt okoliczności sprawy, tj. przyczyny zatrzymania, okoliczności pozbawienia go wolności, okres izolacji, warunki przebywania w areszcie NKWD w W., gdzie doznał szeregu cierpień psychicznych i fizycznych - przemawiają za zasądzeniem dalszej kwoty zadośćuczynienia”.

W konkluzji apelacji jej autor wniósł o:

„ -zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądania wnioskodawcy w dalszej dochodzonej części, tj.

-zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz J. W. kwoty 200.000 zł (dwieście tysięcy złotych 00/100) tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek pozbawiania wolności w obozie przejściowym w M.,

-zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz J. W. kwoty 172.000 zł (sto siedemdziesiąt dwa tysięcy złotych 00/100) tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek pozbawienia wolności we wrześniu 1944 r., w miejscowości T.,

-zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz J. W. kwoty 120.000 zł (sto dwadzieścia tysięcy złotych 00/100) tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek pozbawienia wolności od marca 1945 r. do maja 1945 r. w areszcie NKWD w W.”.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 24 września 2019 r. sygn. akt II AKa (...), zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że zasądził dodatkowo na rzecz wnioskodawcy kwotę 80.000 zł zadośćuczynienia za pozbawienie go wolności od 18 lipca 1944 roku do końca sierpnia 1944 roku w M. ,

z ustawowymi odsetkami od uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia; w pozostałym zakresie utrzymując zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od powyższego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w (...) wniośł pełnomocnik wnioskodawcy, stawiając w niej następujące zarzuty:

„I. w zakresie wniosku o zadośćuczynienie poprzez umieszczenie wnioskodawcy w obozie przejściowym w M.

- rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

1) art. 8 ust. 1 o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 2018, poz. 2099) - zwana dalej: „ustawa lutowa” - w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie skutkujące uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą odpowiednią zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez J. W. poprzez umieszczenie wnioskodawcy w obozie przejściowym w M. jest kwota 80.000 zł (słownie: osiemdziesiąt tysięcy złotych 00/100), podczas gdy zastosowany przez Sąd odwoławczy oraz przyjęty przez Sąd I instancji sposób miarkowania przedmiotowej kwoty zadośćuczynienia odbiegał w rażący sposób od zasadnych w tym wypadku reguł, w sytuacji gdy całokształt okoliczności sprawy przemawia za zasądzeniem na rzecz skarżącego wyższej kwoty zadośćuczynienia,

2) art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię i zasądzenie niewspółmiernie niskiej - w stosunku do rozmiaru krzywdy doznanej przez J. W. - kwoty zadośćuczynienia, gdy katalog krzywd wskazanych przez J. W. , tj. przyczyny zatrzymania, okoliczności izolacji, warunki przebywania w izolacji, represje, skala maltretowania, jakich doświadczył J. W. w trakcie uwięzienia, nie uzasadnia twierdzenia Sądu odwoławczego, iż Sąd I instancji w tym zakresie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności, podczas gdy skarżący prawidłowo wykazał, iż rozumowanie Sądu I instancji było błędne.

II. w zakresie wniosku o zadośćuczynienie poprzez pozbawienie wolności wnioskodawcy we wrześniu 1944 r., w miejscowości T.

- rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

1) art. 8 ust. 1 o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 2018, poz. 2099) — zwana dalej: „ustawa lutowa” — w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie skutkujące uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą odpowiednią zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez J. W. na skutek represjonowania go przez radzieckie organy ścigania, pozbawienie go wolności we wrześniu 1944 roku w miejscowości T. , w związku z podejmowaniem przez niego działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego jest kwota 28.000 zł (słownie: osiemdziesiąt tysięcy złotych 00/100), podczas gdy zastosowany przez Sąd odwoławczy oraz przyjęty przez Sąd I instancji sposób miarkowania przedmiotowej kwoty zadośćuczynienia odbiegał w rażący sposób od zasadnych w tym wypadku reguł, w sytuacji gdy całokształt okoliczności sprawy przemawia za zasądzeniem na rzecz skarżącego wyższej kwoty zadośćuczynienia,

2) art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię i zasądzenie niewspółmiernie niskiej - w stosunku do rozmiaru krzywdy doznanej przez J. W. - kwoty zadośćuczynienia, podczas gdy katalog krzywd wskazanych przez J. W. i całokształt okoliczności sprawy, tj. przyczyny zatrzymania, okoliczności pozbawienia go wolności, okres izolacji, warunki przebywania w areszcie NKWD w T., gdzie doznał szeregu cierpień psychicznych i fizycznych, nie uzasadnia twierdzenia Sądu odwoławczego, iż Sąd I instancji w tym zakresie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności, podczas gdy skarżący prawidłowo wykazał, iż rozumowanie Sądu I instancji było błędne,

III- w zakresie wniosku o zadośćuczynienie poprzez pozbawienie wolności wnioskodawcy od marca 1945 r. do maja 1945 r. w areszcie NKWD w W.

- rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

1) art. 8 ust. 1 o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 2018, poz. 2099) — zwana dalej: „ustawa lutowa” — w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie skutkujące uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą odpowiednią zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez

ojca J. W. na skutek represjonowania go przez radzieckie organy ścigana, pozbawienie go wolności od marca 1945 roku do maja 1945 roku w W., w związku z podejmowaniem przez niego działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego jest kwota 80.000,00 zł (osiemdziesiąt tysięcy złotych 00/100), podczas gdy zastosowany przez Sąd odwoławczy oraz przyjęty przez Sąd I instancji sposób miarkowania przedmiotowej kwoty zadośćuczynienia odbiegał w rażący sposób od zasadnych w tym wypadku reguł, w sytuacji gdy całokształt okoliczności sprawy przemawia za zasądzeniem na rzecz skarżącej wyższej kwoty zadośćuczynienia,

2) art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię i zasądzenie niewspółmiernie niskiej - w stosunku do rozmiaru krzywdy doznanej przez J. W. - kwoty zadośćuczynienia, gdy katalog krzywd wskazanych przez wnioskodawcę, tj. przyczyny zatrzymania, okoliczności pozbawienia go wolności, okres izolacji, warunki przebywania w areszcie NKWD w W., gdzie doznał szeregu cierpień psychicznych i fizycznych - nie uzasadnia twierdzenia Sądu odwoławczego, iż stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie prawidłowo ustalił stopień krzywdy i wysokości zadośćuczynienia, podczas gdy skarżący prawidłowo wykazał, iż rozumowanie Sądu I instancji było błędne."

W dalszej części kasacji skarżący, na podstawie art. 427 § 2 w zw. z art. 518 i art. 523 § 1 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi odnośnie wniosku o zadośćuczynienie z tytułu:

- umieszczenia wnioskodawcy w obozie przejściowym w M.
- pozbawienia wolności wnioskodawcy we wrześniu 1944 r., w miejscowości T.
- pozbawienia wolności wnioskodawcy od marca 1945 r. do maja 1945 r. w areszcie NKWD w W.

zarzucił:

„-rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa procesowego, tj.:

-art. 7 k.p.k. w związku z art. 433 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku, polegające na dokonaniu przez Sąd odwoławczy nieprawidłowej kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu I instancji, poprzez niedostrzeżenie uchybień Sądu I instancji, dotyczącego zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, co w

konsekwencji doprowadziło do błędnego poparcia dla argumentacji przedstawionej przez Sąd I instancji i niezasądzenia dalszych kwot zadośćuczynienia”.

Podnosząc powyższe pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego II Wydział Karny w (...), sygn. akt. II AKa (...) z dnia 24 września 2019 r. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu w celu zasądzenia dalszych dochodzonych kwot (które konkretnie zostały wskazane w treści wniosku).

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w [...] wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Należy przypomnieć, że kasacja stanowi nadzwyczajny środek odwoławczy przysługujący stronom od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie w sprawie (art. 519 k.p.k.). Skoro zatem przedmiotem kasacji jest wyrok sądu odwoławczego, to jego też powinny dotyczyć sformułowane w kasacji zarzuty. Tymczasem w tej sprawie zasadnicza część zarzutów kasacji, tj. zarzuty w pkt II i III, to zarzuty powtórzone za treścią apelacji, co potwierdza tylko, że w istocie takie działanie było wyłącznie próbą niedopuszczalnego ponowienia kontroli apelacyjnej, gdy przecież uchybienia zaistniałe w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji można podnosić w kasacji tylko poprzez konkretne ich powiązanie z przepisami naruszonymi przez sąd dokonujący kontroli instancyjnej. W tych zaś zarzutach kasacji (pkt II i III) nie sformułowano zarzutów dotyczących kontroli odwoławczej. Zarzuty te, odnoszące się do faktu pozbawienia wolności J. W. tak we wrześniu 1944 r. w miejscowości T., jak i w okresie od marca do maja 1945 r. w areszcie w W., w rzeczywistości powielają naruszenia prawa materialnego, jakie uprzednio skarżący przypisywał sądowi I instancji. Zarzuty te sąd odwoławczy rozpoznał i szczegółowo się do nich odniósł w treści uzasadnienia (por. str. 13 -14 pkt 12, 13, 14 uzasadnienia wyroku). Skarżący nie tylko pomija argumentację sądu *ad quem*, ale w istocie formułuje zarzuty obrazy prawa materialnego (pkt II.2 i III. 2) w postaci naruszenia art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. przywołując – na jego poparcie - okoliczności, których w ogóle nie stwierdzono w tej sprawie. Ustalenia

faktyczne, które poczynione zostały przez sąd pierwszej instancji w zakresie pobytu wnioskodawcy w areszcie w miejscowości T. (str. 2 uzasadnienia wyroku) nie dają podstawy do aprobaty dla twierdzeń skarżącego, jakoby tam doznał on szeregu cierpień fizycznych. Sąd pierwszej instancji ustalił przecież, że wnioskodawca widział osoby pobite, nie korzystał ze spacerów i załatwiał się – tak jak inne osoby – w dole wykopanymi w tej izbie; nie był natomiast bity. W odniesieniu zaś do pobytu w areszcie NKWD w W., to ustalono, że tam był przesłuchiwany i straszony bronią (potem przewieziono go do domu dziecka radzieckiego a następnie polskiego). Tymczasem, w oderwaniu od tych ustaleń faktycznych oraz bez wskazania w ogóle, w oparciu o jakie dowody takie uwagi są czynione, skarżący w uzasadnieniu kasacji zarzuca sądowi pierwszej instancji (!) niedocenienie stosowania przemocy fizycznej wobec wnioskodawcy i wskazuje na długie nocne przesłuchania, straszenie go biciem oraz kilkukrotne pobicie wnioskodawcy przez strażników. Takich ustaleń – jak wskazano powyżej - w sprawie nie dokonano, a zatem zarzut obrazy prawa materialnego w tym zakresie nie dość, że jest nieprawidłowo sformułowany, skoro nie wykazano aby sąd odwoławczy wadliwie zastosował wskazane przepisy prawa materialnego, to na dodatek jest zarzutem opartym na nieprawdziwych elementach faktycznych.

Odnosząc się zaś do zarzutu wskazanego w pkt II.1 i III. 1 to intencją skarżącego, o czym wprost świadczy lektura skargi, jest zakwestionowanie wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia za każdy z trzech okresów pozbawienia wolności wnioskodawcy jedynie w oparciu o prezentację własnej, odmiennej oceny przesłanek rzutujących na jego wysokość. Skarżący nie wskazuje w kasacji aby sąd odwoławczy odnosząc się do takiego samego zarzutu w apelacji pominął jakiegokolwiek elementy, które winny być rozważone w kontekście określenia wysokości zadośćuczynienia. Przypomnieć w tym miejscu wypada, że zarzut niewłaściwego ustalenia kwoty zadośćuczynienia może być skuteczny jedynie wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza zasady jego ustalania, a więc wówczas, gdy uwzględniono w nim niewłaściwe lub nie uwzględniono niezbędnych elementów mających istotne znaczenie dla określenia wysokości kwoty zadośćuczynienia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 lipca 2014 r., sygn. akt II KK 166/14; z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. akt IV KK

291/06 i z dnia 1 marca 2013 r., sygn. akt V KK 403/12). Skoro skarżący nie przywołuje takich elementów pominiętych przez sąd odwoławczy, to nie może być mowy o naruszeniu zasad ustalania zadośćuczynienia. Ustalając, w ramach swobodnego uznania, każdorazową wysokość zadośćuczynienia za krzywdy wyrządzone trzykrotnym pozbawieniem wolności, sądy obu instancji wzięły przecież pod uwagę wszystkie ustalone w sprawie okoliczności rzutujące na określenie rozmiaru krzywd wyrządzonych wnioskodawcy. Jeżeli chodzi o kwestię naprawienia krzywdy wnioskodawcy wyrządzonej pozbawieniem go wolności od 18 lipca 1944 r. do końca sierpnia 1944 r. w M. , Sąd Apelacyjny w (...) ustalając kwotę zadośćuczynienia dokonał szczegółowej analizy ustalonych okoliczności relewantnych w procesie ustalania „odpowiedniej” kwoty (patrz str. 10- 11 uzasadnienia wyroku). Na tle niekwestionowanych w tym zakresie ustaleń faktycznych nie sposób zatem zasadnie wywodzić, aby którykolwiek z elementów istotnych w procesie określenia wysokości zadośćuczynienia został pominięty przez sąd drugiej instancji. Jeszcze raz podkreślić trzeba, że wskazywane aktualnie przez skarżącego potencjalne skutki bezprawnego pozbawienia wolności wnioskodawcy w postaci cierpień psychicznych („złamana linia życiowa i zniszczona psychika”), czy krzywd fizycznych (przemoc, bicie przez strażników) nie zostały potwierdzone żadnym dowodem, a wręcz przeciwnie, z niekwestionowanych ustaleń sądu I instancji wynika, że w czasie okresów pozbawienia wolności wnioskodawca nie był bity (str. 2 uzasadnienia Sądu Okręgowego w N.).

W tej sytuacji, każdorazowa wysokość zasądzonego na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia ewidentnie przeczy jakiegokolwiek tezie o wyłącznie symbolicznym charakterze zasądzonych kwot.

Warto wspomnieć, że kryteria oceny wysokości zadośćuczynienia winny być rozważane w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego (zob. np. wyroki SN: z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09; z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10) zaś przydatność kierowania się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia sumami zasądzonymi z tego tytułu w innych przypadkach jest dość ograniczona, albowiem porównanie takie może stanowić orientacyjną wskazówkę i nie może naruszać zasady indywidualizacji okoliczności wyznaczających rozmiar krzywdy doznanej przez konkretnego poszkodowanego. Tymczasem skarżący odwołując się do

wybranych orzeczeń wydanych w innych sprawach o zadośćuczynienie całkowicie pomija wspomnianą zasadę, nie dostrzegając przy tym znaczących różnic w każdym z tych układów faktycznych. Na kanwie okoliczności odnoszących się do innych spraw odszkodowawczych innych osób nie można budować tezy o istnieniu naruszenia prawa materialnego. Takie postąpienie skarżącego jest zupełnie niezrozumiałe.

Ostatni z wymienionych w kasacji zarzutów, tj. rażące naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. Z art. 433 k.p.k. jest w istocie „powielonym” zarzutem naruszenia prawa materialnego, skoro opisane uchybienie lokuje się w zasadach ustalania wysokości zadośćuczynienia. Co do tego, że taki zarzut zaś jest chybiony wskazano powyżej.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.